

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a zecea)

7 septembrie 2017*

„Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 1999/44/CE – Vânzare de bunuri de consum și garanțiile conexe – Noțiunea «contract de vânzare» – Inaplicabilitatea acestei directive – Necompetența Curții”

În cauza C-247/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landgericht Hannover (Tribunalul Regional din Hanovra, Germania), prin decizia din 22 aprilie 2016, primită de Curte la 29 aprilie 2016, în procedura

Heike Schottelius

împotriva

Falk Seifert,

CURTEA (Camera a zecea),

compusă din doamna M. Berger (raportor), președinte de cameră, și domnii A. Borg Barthet și E. Levits, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru doamna Schottelius, de M. Burger, Rechtsanwalt;
- pentru domnul Seifert, de M. Lorenz, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul german, de T. Henze, de J. Möller și de M. Hellmann, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de C. Hödlmayr și de D. Roussanov, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO 1999, L 171, p. 12, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 89).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Heike Schottelius, pe de o parte, și domnul Falk Seifert, pe de altă parte, în legătură cu pretensele cheltuieli efectuate de doamna Schottelius pentru a remedia viciile care afectau o lucrare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (6), (7) și (10) ale Directivei 1999/44 au următorul cuprins:
  - „(6) Întrucât principalele dificultăți pe care le întâmpină consumatorii și principala sursă a disputelor cu vânzătorii privesc neconformitatea bunurilor cu contractul; întrucât, în consecință, este necesară apropierea în această privință a legislației interne care reglementează vânzarea de bunuri de consum, fără a afecta, cu toate acestea, prevederile și principiile legislației interne privind răspunderea contractuală și extracontractuală;
  - (7) Întrucât bunurile trebuie să fie conforme cu specificațiile contractuale; întrucât principiul conformității cu contractul poate fi considerat comun diferitelor tradiții juridice interne; întrucât, în unele tradiții juridice interne, asigurarea unui nivel minim de protecție a consumatorului nu se poate baza doar pe acest principiu; întrucât, în temeiul unor astfel de tradiții juridice, pot fi utile, în special, prevederi de drept intern suplimentare pentru a asigura protecția consumatorului în cazurile în care părțile nu au convenit asupra unor condiții contractuale specifice sau atunci când părțile au convenit asupra unor condiții contractuale sau acorduri prin care, în mod direct sau indirect, se limitează sau se renunță la drepturile consumatorului și care, în măsura în care aceste drepturi sunt prevăzute de prezenta directivă, nu sunt obligatorii pentru consumator;

[...]

- (10) Întrucât, în cazul neconformității bunurilor cu contractul, consumatorii ar trebui să aibă dreptul ca bunurile să fie repuse în conformitate cu contractul, gratuit, alegând fie repararea, fie înlocuirea bunurilor sau, în lipsa acestor măsuri, la o reducere a prețului sau la rezilierea contractului.”

- 4 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Domeniul de aplicare și definiții”, prevede:

„(1) Scopul prezentei directive este apropierea actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, pentru asigurarea unui nivel minim, uniform al protecției consumatorului în contextul pieței interne.

(2) În sensul prezentei directive:

- (a) «consumator» înseamnă orice persoană fizică care, în contractele reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care nu au legătură cu meseria, activitatea comercială sau profesia sa;

[...]

(c) «vânzător» înseamnă orice persoană fizică sau juridică care vinde, în temeiul unui contract, bunuri de consum în exercitarea meseriei, activității comerciale sau profesiei sale;

[...]

(4) Contractele pentru furnizarea de bunuri de consum care urmează a fi fabricate sau produse sunt, de asemenea, considerate contracte de vânzare în sensul prezentei directive.”

5 Articolul 2 din directiva menționată, intitulat „Conformitatea cu contractul”, prevede la alineatele (1) și (5):

„(1) Vânzătorul trebuie să livreze consumatorului bunuri conforme cu contractul de vânzare.

[...]

(5) Orice neconformitate datorată unei instalări incorecte a bunurilor de consum se consideră echivalentă unei neconformități a bunurilor, în cazul în care instalarea face parte din contractul de vânzare a bunurilor și bunurile au fost instalate de vânzător sau sub responsabilitatea sa. Această prevedere se aplică, de asemenea, în cazul în care produsul destinat a fi instalat de consumator este instalat de consumator, iar instalarea incorectă se datorează unei erori din instrucțiunile de instalare.”

6 Potrivit articolului 3 din aceeași directivă, intitulat „Drepturile consumatorului”:

„(1) Vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru orice neconformitate existentă în momentul livrării bunurilor.

(2) În cazul unei neconformități, consumatorul are dreptul ca bunurile să fie repuse în conformitate, gratuit, prin reparare sau înlocuire, în conformitate cu alineatul (3), sau la o reducere de preț corespunzătoare sau la rezoluțiunea contractului pentru acele bunuri, în conformitate cu alineatele (5) și (6).

(3) În primul rând, consumatorul poate cere vânzătorului să repare bunurile sau poate cere vânzătorului să le înlocuiască, în ambele cazuri gratuit, cu excepția cazurilor în care aceasta este imposibilă sau disproporționată.

[...]

Orice reparație sau înlocuire se efectuează într-un termen rezonabil și fără niciun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunurilor și scopul pentru care consumatorul a solicitat bunurile în cauză.

[...]

(5) Consumatorul poate cere o reducere corespunzătoare a costului sau rezoluțiunea contractului:

– în cazul în care consumatorul nu beneficiază de reparație sau înlocuire

sau

– în cazul în care vânzătorul nu a executat despăgubirea într-un termen rezonabil

sau

- în cazul în care vânzătorul nu a executat despăgubirea fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.”

Dreptul german

7 Directiva 1999/44 a fost transpusă în dreptul german în cadrul reformei Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil, denumit în continuare „BGB”) realizate prin Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts (Legea privind modernizarea dreptului obligațiilor) din 26 noiembrie 2001 (BGBl. 2001 I, p. 3138), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2002.

8 Articolul 280 din BGB, intitulat „Despăgubire ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor contractuale”, prevede:

„1. În cazul în care debitorul nu își execută obligația contractuală, creditorul are dreptul să pretindă repararea prejudiciului rezultat din neexecutare. [...]

[...]

3. Creditorul poate pretinde daune-interese în locul executării obligației numai dacă sunt îndeplinite și condițiile prevăzute la articolele 281, 282 sau 283.”

9 Articolul 281 din BGB, intitulat „Daune-interese în locul executării prestației, ca urmare a neexecutării sau a executării necorespunzătoare”, prevede la alineatul 1:

„În măsura în care debitorul nu execută prestația datorată sau o execută în mod necorespunzător, creditorul poate pretinde, în condițiile prevăzute la articolul 280 alineatul 1, daune-interese în locul prestației datorate, după ce a acordat debitorului un termen rezonabil pentru executarea prestației sau pentru executarea corespunzătoare. [...]”

10 Potrivit articolului 323 din BGB, intitulat „Rezoluțiunea contractului ca urmare a neexecutării sau a executării neconforme”:

„1. În cazul în care debitorul nu execută sau execută în mod necorespunzător prestația datorată care decurge dintr-un contract sinalagmatic, creditorul, după ce a acordat debitorului un termen rezonabil în acest sens, poate declara rezoluțiunea contractului.

[...]”

11 Articolele 634, 636 și 637 din BGB figurează în cartea 2 secțiunea 8 titlul 9 subtitlul 1 din acesta, intitulat „Contractul de antrepriză”.

12 Articolul 634 din BGB, intitulat „Drepturile beneficiarului în cazul viciilor”, prevede:

„În cazul în care lucrarea prezintă vicii, beneficiarul are posibilitatea, în condițiile prevăzute de următoarele dispoziții și în lipsa unor prevederi contrare:

[...]

2. să remedieze el însuși viciul și să solicite rambursarea cheltuielilor necesare în conformitate cu articolul 637,

3. să declare rezoluțiunea contractului, potrivit articolelor 636, 323 și articolului 326 alineatul 5 [...] și

4. să solicite plata de daune-interese potrivit articolelor 636, 280, 281, 283 și 311 bis [...]"

- 13 Articolul 637 din BGB, intitulat „Remedierea viciilor de către beneficiarul lucrării”, prevede la alineatul 1:

„Beneficiarul poate, în cazul în care un viciu al lucrării subzistă la expirarea unui termen rezonabil stabilit de el pentru reparație, să remedieze el însuși viciul și să solicite rambursarea cheltuielilor necesare, cu excepția cazului în care această reparație este refuzată în mod întemeiat de antreprenor.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 14 Soțul doamnei Schottelius a solicitat domnului Seifert, antreprenor, să renoveze piscina situată în grădina cuplului. Recepția lucrărilor a avut loc în cursul anului 2011, cu plata contravalorii acestora.
- 15 Din dosarul de care dispune Curtea reiese că, pe de o parte, terenul pe care a fost construită această piscină aparține doamnei Schottelius, astfel încât aceasta ar fi proprietara piscinei, și că, pe de altă parte, printr-un contract din 3 și 4 noiembrie 2011, soțul său i-a cedat drepturile de garanție al căror titular era în raport cu antreprenorul. În schimb, din acest dosar nu reiese că domnul Seifert vânduse, inițial, piscina menționată domnului și doamnei Schottelius.
- 16 Încă de la finalizarea lucrărilor de renovare a aceleiași piscine, au apărut diverse vicii, care nu au putut fi detectate decât cu ocazia utilizării acestei lucrări. Aceste vicii afectau, în special, sistemul de curățare și pompa. Doamna Schottelius și soțul său i-au solicitat domnului Seifert să remedieze aceste vicii. Întrucât acesta din urmă nu a dat curs respectivei solicitări, doamna Schottelius a inițiat o procedură autonomă de asigurare a dovezilor având ca obiect viciile menționate.
- 17 Potrivit înscrisurilor din dosar de care dispune Curtea, un expert a constatat, în cadrul acestei proceduri, existența unor vicii grave și nerespectarea de către antreprenor a normelor de construcție obișnuite. Mai mult, reparațiile lucrării au fost efectuate în final de soțul doamnei Schottelius, cu ajutorul unui prieten. În acest scop, persoana interesată a trebuit să achiziționeze materialul necesar.
- 18 Ulterior, reclamanta a introdus împotriva domnului Seifert o acțiune pentru plata cheltuielilor aferente acestor lucrări de reparații.
- 19 Landgericht Hannover (Tribunalul Regional din Hanovra, Germania) consideră că această acțiune nu ar trebui, în principiu, să fie admisă, dat fiind că toate normele naționale eventual aplicabile în speță impun stabilirea în mod expres de către consumator a unui termen suplimentar pentru ca antreprenorul să remedieze viciile bunului, cu excepția cazului în care stabilirea unui astfel de termen este superfluă, aspect a cărui constatare nu ar fi permisă de faptele și de elementele invocate în cadrul litigiului principal. Or, acest termen ar fi fost stabilit în timp util nu de doamna Schottelius, titulara drepturilor de garanție, ci doar de soțul său, printr-o scrisoare redactată de un avocat la 16 noiembrie 2011. În plus, punerea în întârziere efectuată de soțul persoanei interesate, în calitate de terț, în măsura în care își cedase către aceasta din urmă drepturile de garanție, nu ar fi valabilă având în vedere dreptul german. Potrivit doamnei Schottelius, domnul Seifert ar fi dispus, în orice caz, de un termen suficient pentru a remedia viciile în discuție.
- 20 În schimb, potrivit instanței de trimitere, respingerea acțiunii cu care este sesizată nu s-ar impune în cazul în care, în conformitate cu articolul 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44 coroborat, printre altele, cu considerentele (7) și (10) ale acesteia, și contrar prevederilor dreptului german, ar reieși din principiul conformității prestației cu contractul că stabilirea de către consumator a unui termen pentru eliminarea viciilor bunului nu constituie o condiție pentru a putea invoca drepturi de garanție secundare întemeiate pe aceste vicii.

- 21 În acest context, Landgericht Hannover (Tribunalul Regional din Hanovra) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 3 alineatul [5] a doua liniuță din Directiva [1999/44] face trimitere la un principiu de drept european în materia protecției consumatorilor, în temeiul căruia, în cazul ansamblului contractelor privind bunuri de consum încheiate între neconsumatori și consumatori, este suficient, în vederea invocării drepturilor secundare de garanție, ca persoana care nu are calitatea de consumator, ținută de obligația de garanție, să nu remedieze într-un termen rezonabil viciul care afectează bunul, fără a fi necesar să se stabilească în mod expres un termen pentru remedierea viciului, și în temeiul căruia dispozițiile din dreptul național în materie trebuie, de asemenea, să fie interpretate în acest sens, de exemplu, în cazul unui contract de antrepriză privind bunuri de consum, și trebuie să facă, așadar, eventual, obiectul unei aplicări restrictive?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 22 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44 trebuie interpretat în sensul că, în conformitate cu un principiu din dreptul Uniunii în materie de protecție a consumatorilor, pentru ca un consumator care a încheiat cu un vânzător un contract privind un bun de consum să își poată valorifica drepturile de garanție secundare, este suficient ca acest vânzător să nu fi remediat viciul într-un termen rezonabil, fără să fie necesară stabilirea de către acest consumator a unui termen pentru eliminarea viciului bunului.
- 23 Guvernul german și Comisia Europeană au ridicat o excepție de necompetență în prezenta cauză. Potrivit acestui guvern și acestei instituții, Directiva 1999/44 nu ar fi aplicabilă în litigiul principal în măsura în care, printre altele, contractul în discuție nu ar fi un „contract de vânzare” în sensul acestei directive, ci un „contract de antrepriză”. Or, acest din urmă tip de contract nu ar fi guvernat de directiva menționată.
- 24 În această privință, trebuie subliniat, de la bun început, că este de competența Curții să analizeze condițiile în care este sesizată de instanța națională în scopul de a verifica propria competență (a se vedea în acest sens Ordonanța din 3 iulie 2014, Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, punctul 35 și jurisprudența citată, precum și Ordonanța din 4 septembrie 2014, Szabó, C-204/14, nepublicată, EU:C:2014:2220, punctul 16).
- 25 Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că în principiu Curtea nu este competentă decât să interpreteze dispoziții din dreptul Uniunii care sunt efectiv aplicabile în litigiul principal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 decembrie 1997, Annibaldi, C-309/96, EU:C:1997:631, punctul 13, și Hotărârea din 7 iulie 2011, Agafiței și alții, C-310/10, EU:C:2011:467, punctul 28 și jurisprudența citată, precum și Ordonanța din 14 aprilie 2016, Târșia, C-328/15, nepublicată, EU:C:2016:273, punctul 19 și jurisprudența citată).
- 26 În speță, trebuie să se constate, în primul rând, că instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe cu privire la interpretarea care trebuie dată articolului 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44. Astfel, aceasta pleacă de la premisa că directiva menționată se aplică unei situații precum cea în discuție în litigiul principal.
- 27 În al doilea rând, din dosarul de care dispune Curtea și, în special, din decizia de trimitere reiese că contractul în discuție în litigiul principal constituie, în conformitate cu dreptul național aplicabil, un „contract de antrepriză”.

- 28 În aceste condiții, pentru a stabili dacă Curtea este competentă să răspundă la întrebarea adresată, trebuie să se examineze problema dacă Directiva 1999/44 trebuie interpretată în sensul că se aplică unui contract de antrepriză precum cel în discuție în litigiul principal, care are ca obiect renovarea unei piscine de către un antreprenor.
- 29 În această privință, trebuie arătat, *primo*, că Directiva 1999/44, deși nu definește noțiunea „contract de vânzare”, își limitează domeniul de aplicare la acesta din urmă.
- 30 Astfel, reiese, printre altele, din articolul 1 alineatul (1) din directiva menționată că aceasta are ca obiect apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind anumite aspecte ale „vânzării” de bunuri de consum și garanțiile conexe. În plus, reiese, de asemenea, din directiva menționată, în special din articolul 1 alineatul (2) din aceasta, care definește, printre altele, noțiunile „consumator” și „vanzător”, că aceasta se aplică doar vânzătorilor încheiate între un vânzător profesionist și un cumpărător consumator.
- 31 *Secundo*, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, rezultă din cerința unei aplicări uniforme a dreptului Uniunii că, în măsura în care o dispoziție a acestuia nu conține nicio trimitere la dreptul statelor membre în ceea ce privește o anumită noțiune, aceasta din urmă trebuie să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama de contextul prevederii și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (se vedea în special Hotărârea din 9 noiembrie 2016, Wathelet, C-149/15, EU:C:2016:840, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 32 Or, deși textul Directivei 1999/44 nu aduce nicio definiție a termenilor „contract de vânzare”, acesta nu face nici vreo trimitere la legislațiile naționale în ceea ce privește semnificația care trebuie dată acestor termeni. Prin urmare, de aici rezultă că trebuie să se considere, în vederea aplicării acestei directive, că aceștia desemnează o noțiune autonomă de drept al Uniunii care trebuie interpretată în mod uniform pe teritoriul acesteia (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 octombrie 2011, Brüstle, C-34/10, EU:C:2011:669, punctul 26).
- 33 Pentru a stabili, *terzo*, dacă un contract de antrepriză precum cel în discuție în litigiul principal, care implică o prestare de servicii, poate fi considerat un „contract de vânzare” în sensul acestei directive, trebuie să se constate că aceasta din urmă stabilește în mod expres contractele care implică o prestare de servicii care pot fi asimilate vânzării.
- 34 Astfel, reiese atât din dispozițiile Directivei 1999/44, cât și din contextul acesteia că noțiunea „vânzare” cuprinde doar anumite contracte susceptibile de a se încadra în alte calificări conform legislațiilor naționale, și anume cele de contracte de servicii sau de antrepriză.
- 35 Astfel, pe de o parte, în conformitate cu articolul 1 alineatul (4) din această directivă, „[c]ontractele pentru furnizarea de bunuri de consum care urmează a fi fabricate sau produse sunt, de asemenea, considerate contracte de vânzare”. Prin urmare, contractul care are ca obiect vânzarea unui bun care trebuie mai întâi fabricat sau produs de vânzător intră în domeniul de aplicare al directivei menționate.
- 36 Pe de altă parte, articolul 2 alineatul (5) din Directiva 1999/44 asimilează neconformitatea datorată unei instalări incorecte a bunurilor de consum cu neconformitatea bunurilor, în cazul în care, în special, instalarea face parte din contractul de vânzare a bunurilor respective. Astfel, serviciul de instalare a unui bun, în cazul în care este legat de vânzare, intră în domeniul de aplicare al acestei directive.

- 37 Rezultă din constatările care precedă că, pe de o parte, Directiva 1999/44 nu se aplică exclusiv contractelor de vânzare *stricto sensu*, ci și anumitor categorii de contracte care implică o prestare de servicii care, în conformitate cu dreptul național aplicabil, pot primi calificarea de contracte de servicii sau de antrepriză, și anume contractele de furnizare de bunuri de consum care urmează a fi fabricate sau produse, precum și contractele care prevăd instalarea unor astfel de bunuri legată de vânzare.
- 38 Pe de altă parte, pentru ca aceste categorii de contracte, care implică o prestare de servicii, să poată fi calificate drept „contracte de vânzare” în sensul acestei directive, prestarea serviciilor trebuie să fie doar accesorie vânzării.
- 39 *Quarto*, o astfel de interpretare a noțiunii „contract de vânzare”, în sensul Directivei 1999/44, este confirmată de lucrările pregătitoare ale acestei directive, precum și de Convenția Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri, semnată la Viena la 11 aprilie 1980, din care se inspiră această directivă.
- 40 În această privință, trebuie subliniat că reiese din expunerea de motive a Propunerii de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind vânzarea de bunuri de consum și garanțiile conexe [COM(95) 520 final], prezentată de Comisie la 23 august 1996 (JO 1996, C 307, p. 8), că „complexitatea și diversitatea prestațiilor de servicii fac dificilă o simplă extindere la servicii a normelor aplicabile vânzării de bunuri”. Astfel, ca urmare a caracteristicilor lor speciale, serviciile nu ar trebui să intre, în principiu, în domeniul de aplicare al Directivei 1999/44.
- 41 Asimilarea explicită a anumitor categorii de contracte, care implică atât o vânzare, cât și o prestare de servicii, precum cea menționată la punctele 35 și 36 din prezenta hotărâre, se explică, în special, prin voința legiuitorului Uniunii, în primul rând, de a face față dificultății consumatorului de a distinge între aceste două prestații furnizate de profesionist și, în al doilea rând, de a asigura, în conformitate cu considerentul (1) al Directivei 1999/44, un nivel ridicat de protecție a consumatorilor.
- 42 Astfel, propunerea de directivă menționată la punctul 40 din prezenta hotărâre precizează, în acest scop, că instalările bunurilor legate de vânzare ar trebui să intre în domeniul de aplicare al acestei directive dată fiind, pe de o parte, dificultatea întâlnită, în practică, de a distinge prestarea de servicii, care constă în instalarea bunurilor, de vânzarea acestora din urmă și, pe de altă parte, necesitatea de a proteja consumatorul în mod omogen.
- 43 În ceea ce privește asimilarea cu contractul de vânzare a contractelor de furnizare de bunuri de consum care urmează a fi fabricate sau produse, menționate la articolul 1 alineatul (4) din Directiva 1999/44, aceasta a fost introdusă cu ocazia primei lecturi efectuate de Parlament a respectivei propuneri de directivă, în lumina articolului 3 alineatul (1) din Convenția Națiunilor Unite menționată la punctul 39 din prezenta hotărâre, pentru a ține seama, printre altele, de dificultatea întâlnită în calificarea acestor contracte, care implică atât o obligație de a face, specifică contractelor de antrepriză și de servicii, cât și o obligație de a livra un bun, care este caracteristica unui contract de vânzare.
- 44 În speță, din dosarul de care dispune Curtea reiese că doamna Schottelius și soțul său au solicitat domnului Seifert, antreprenor, să le renoveze piscina. În acest scop, ei au încheiat un contract de antrepriză cu acesta din urmă. În cadrul acestui contract, antreprenorul le-a vândut, desigur, diferite bunuri necesare renovării acestei piscine, cum ar fi, printre altele, un sistem de filtrare echipat cu o pompă. Cu toate acestea, trebuie să se constate că prestarea de servicii care constă în instalarea acestor bunuri constituie obiectul principal al acestui contract de antrepriză și că vânzarea acestora din urmă prezintă doar un caracter accesoriu în raport cu această prestare de servicii.
- 45 Mai mult, având în vedere elementele dosarului de care dispune Curtea, acest contract de antrepriză nu poate fi calificat nici drept contract de „furnizare de bunuri de consum care urmează a fi fabricate sau produse” în sensul articolului 1 alineatul (4) din Directiva 1999/44, în măsura în care bunurile necesare pentru renovarea piscinei nu trebuiau să fie nici fabricate, nici produse de antreprenor.

- 46 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se aprecieze că un contract de antrepriză, precum cel în discuție în litigiul principal, nu constituie un „contract de vânzare” în sensul Directivei 1999/44 și, în consecință, nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive.
- 47 Așadar, conform jurisprudenței amintite la punctul 25 din prezenta hotărâre, Curtea este necompetentă să răspundă la întrebarea adresată cu titlu preliminar de Landgericht Hannover (Tribunalul Regional din Hanovra).

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 48 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară:

Curtea de Justiție a Uniunii Europene este necompetentă să răspundă la întrebarea adresată cu titlu preliminar de Landgericht Hannover (Tribunal Regional din Hanovra, Germania) prin decizia din 22 aprilie 2016.

Semnături